



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrda a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **A. I. A. H.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 8. 2018, č. j. 28 Az 6/2017 - 42,

**t a k t o :**

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 8. 2018, č. j. 28 Az 6/2017 - 42, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. OAM-219/ZA-ZA11-ZA17-2017, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **10 200 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Umara Switata, advokáta se sídlem Dědinova 2011/19, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í :**

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. OAM-219/ZA-ZA11-ZA17-2017, rozhodl žalovaný o tom, že žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

[2] Rozsudkem ze dne 1. 8. 2018, č. j. 28 Az 6/2017 - 42, Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou stěžovatel brojlil proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se neztotožnil s námitkou stran nedostatečné identifikace stěžovatele ve správním rozhodnutí, neshledal ani, že by žalovaný ve výroku rozhodnutí neuvedl právní předpisy, podle kterých ve věci rozhodoval; ani absenci kompetenčního

ustanovení v napadeném rozhodnutí nepovažoval krajský soud za natolik závažnou, aby bylo na rozhodnutí žalovaného pohlíženo jako na nezákonné, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118. Skutkový stav věci byl podle krajského soudu zjištěn dostatečně, stěžovateli bylo umožněno uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly, žalovaný vycházel z výpovědi stěžovatele a zvažoval relevantní zprávy o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že se žalovaný neřídil pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Postup žalovaného byl dle krajského soudu zcela standardní s ohledem na to, že se jednalo o opakovanou, v pořadí již druhou, žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu. Krajský soud závěrem konstatoval, že postup dle § 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu byl na místě.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[4] Stěžovatel namítá, že žalovaný ani krajský soud nezjistili přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž byly porušeny povinnosti dané v § 2 odst. 4 a v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán ani krajský soud si dle stěžovatele neopatřil relevantní podklady dle § 50 správního řádu či výpovědi případných svědků dle § 51 odst. 1 téhož předpisu, kteří by mohli tvrdit opak. Správní orgán se dle stěžovatele nezabýval ani meritem věci, především co se týče politické a humanitární situace v Izraeli a na Palestinském autonomním území. Tato situace je dlouhodobě napjatá, hlavním problémem je pak neschopnost policejního aparátu reálně zajistit osobní bezpečnost stěžovatele, který měl v minulosti vážné problémy s izraelskou armádou i izraelskou tajnou službou. Podle stěžovatele je všeobecně známo, že státní orgány nejsou schopny problematiku na území dostatečně řešit a ochránit veškeré obyvatelstvo. Stěžovatel se obává o svůj život a také se obává krutého zacházení a pronásledování.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že opírá svou žádost o humanitární důvody, neboť chce žít v bezpečí a důstojným životem a je přesvědčen, že je u něj dán důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

[6] Stěžovatel trvá na tom, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna potřebná šetření k objasnění všech okolností rozhodných pro posouzení věci; neshromáždil aktuální poznatky o předmětném území. Zprávy o zemi původu stěžovatele, na které je poukazováno, nejsou dle stěžovatele aktuální a nepopisují současný stav na území Izraele a Palestinského autonomního území. Žalovaný ani krajský soud si neopatřili aktuální zprávy nezávislých organizací o vývoji

pokračování

politické situace v rozhodné době a postojích státní moci k otázkám rasovým, náboženským a k dodržování lidských práv.

[7] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 8. 2018, č. j. 28 Az 6/2017 - 42, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný s námitkami stěžovatele nesouhlasí a považuje je za neopodstatněné, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný je přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které stěžovatel sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se dle svého úsudku nedopustil žádného procesního pochybení a nedomnívá se, že by stěžovatel byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*, 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Nejvyšší správní soud shledal, že přesah vlastních zájmů stěžovatelů spočívá v tom, že krajský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce relevantní pro posouzení žaloby (viz níže).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 10. 4. 2015 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-364/ZA-P06-2015. Žalovaný dne 20. 11. 2015 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který řízení o ni usnesením ze dne 27. 4. 2016, č. j. 42 Az 10/2015 - 37, zastavil. Nejvyšší správní soud následně v řízení o kasační stížnosti stěžovatele rozhodnutím č. j. 2 Azs 120/2016 - 60, ze dne 20. 7. 2016 vrátil věc krajskému soudu, který žalobu rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č. j. 42 Az 10/2005 - 55 odmítl; následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozhodnutím č. j. 2 Azs 305/2016 - 29, ze dne 15. 2. 2017 zamítl jako nedůvodnou. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v následném pohovoru stěžovatel uvedl, že má obavy o svůj život při možném střetu s příslušníky izraelské armády. Pět měsíců před podáním žádosti měl s izraelskou armádou konflikt, při kterém byl fyzicky napaden na check pointu při kontrole. Jeden z vojáků ho při kontrole dokladů poslal do pokoje bez oken, kde jej bezdůvodně zbil, přičemž mu hebrejsky nadával. Poté jej kamarádi odvezli na lékařské ošetření. Stěžovatel na tom byl špatně jak fyzicky, tak psychicky, vzal si dovolenou a navštívil psychiatra.

[13] Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal stěžovatel dne 16. 3. 2017, přičemž při pohovoru uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá především proto, že jej během jeho pobytu v České republice hledala izraelská armáda (IDF) v místě jeho bydliště. Izraelská tajná služba také poslala předvolání jeho kamarádům. Jednomu z nich příslušník tajné služby při výslechu řekl, že stěžovatele dostanou za každou cenu. Neví, proč jej izraelská armáda hledá, ale má strach se vrátit do Palestiny.

[14] K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65; v něm mimo jiné konstatoval: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“.* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že *„správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li*

pokračování

*opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*

[15] V nyní projednávané věci jde především o posouzení otázky, zda žalovaný za daných okolností mohl zastavit řízení o mezinárodní ochraně pro nepřípustnost žádosti.

[16] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže (...) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.* Podle § 10a písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, (...) podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

[17] Proto je třeba posoudit, zda jsou tvrzené skutečnosti v opakované žádosti o mezinárodní ochranu takovými skutečnostmi týkajícími se důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany, které stěžovatel nemohl bez vlastního zavinění uplatnit již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[18] Nejvyšší správní soud se domnívá, že skutečnosti, které stěžovatel ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, mohou být takovými skutečnostmi, které nebyly ani nemohly být bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, jelikož mohly nastat až po jeho pravomocném ukončení. To však žalovaný dostatečně nezjistil, jelikož tvrzení stěžovatele nepodrobil bližšímu zkoumání, pouze konstatoval, že tvrzení stěžovatele o izraelské tajné službě a předvolání jeho přátel k výsledku „*nemá intenci a váhu, pro kterou by měl být tento na Palestinském autonomním území pronásledován*“.

[19] Stěžovatel ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu dle Nejvyššího správního soudu nesporně uvedl nové a odlišné skutečnosti. Nejasnost, zda tyto skutečnosti vznikly v mezičase mezi podáním první a druhé žádosti, tedy zda nemohly být bez stěžovatelova zavinění již předmětem zkoumání první žádosti, mohl a měl žalovaný odstranit provedením pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud by považoval za vhodné, aby se v novém řízení žalovaný stěžovatele dotázal, kdy přesně jej Izraelská armáda hledala v místě jeho bydliště, zda se jednalo o jeho bydliště na Palestinském autonomním území nebo v České republice, jelikož tato informace z formuláře poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu také jednoznačně

nevyplývá. Na místě by také mohlo být vyžádat si od stěžovatele jména jeho přátel, kteří měli být předvoláni izraelskou tajnou službou, zjistit, proč byli jeho přátelé vyslýcháni a z jakého důvodu by měla izraelská tajná služba chtít stěžovatele „dostat“.

[20] Ačkoliv si žalovaný obstaral aktuální informace o zemi původu stěžovatele, byly interpretovány chybně. Žalovaný kupříkladu ve svém rozhodnutí ze dne 30. 6. 2017, č. j. OAM-219/ZA-ZA11-ZA17-2017 uvádí: *„Na daném území jsou pak samosprávné složky, které plní úlohu bezpečnostního a policejního aparátu, na které se žadatel může obrátit.“* Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že stěžovatel v obou svých žádostech o mezinárodní ochranu tvrdil, že jej bezdůvodně napadl a zbil příslušník izraelské armády při přechodu check pointu na jeho cestě z Palestinského autonomního území do Izraele, kam pravidelně dojížděl do zaměstnání. Daná zpráva, na kterou žalovaný konkrétně poukazuje, naopak uvádí, že v souvislosti s porušováním lidských práv zůstává beztrestnost v řadách izraelských bezpečnostních složek problémem, částečně z toho důvodu, že mechanismy pro vyšetření nářčení nejsou účinné a že v reakci na více než 700 stížností na porušení lidských práv podaných od roku 2000, byla obvinění vznesena proti pouhým 3 procentům vojáků. Z výroční zprávy Human Rights Watch 2017 je poté patrné, že Izrael v roce 2016 uplatňoval přísná a diskriminační omezení týkající se lidských práv Palestinců, izraelské bezpečnostní síly a osadníci na Západním břehu (jehož je součástí i bydliště stěžovatele – město Betlém) zastřelili ke dni 31. 10. 2016 nejméně 83 Palestinců a zranili jich nejméně 3015 – včetně pouhých kolemjdoucích osob. V některých případech měla být dle svědků a pořízených videozáznamů vůči Palestincům použita nepřiměřená síla. Také výroční zpráva Amnesty International z 22. února 2017 uvádí, že izraelští vojáci, policie a příslušníci izraelské bezpečnostní agentury beztrestně podrobovali palestinské zadržené osoby, včetně dětí, mučení a jinému špatnému zacházení, a to zejména během zatčení a během výslechu. Jak již Nejvyšší správní soud výše naznačil, žalovaný by měl v rámci meritorního posouzení stěžovatelovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu věnovat pozornost tomu, zda stěžovatel splňuje zákonné požadavky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to zejména s ohledem na diskriminační politiku vůči obyvatelům palestinské národnosti v zemi jeho původu.

[21] Zprávy o zemi původu stěžovatele, jež jsou součástí správního spisu, dle Nejvyššího správního soudu hovoří ve prospěch věrohodnosti a pravdivosti stěžovatelem uváděných důvodů, pro které žádost o mezinárodní ochranu v České republice podal. Nadto se Nejvyšší správní soud domnívá, že vzhledem k poměrům v Izraeli a na Palestinském autonomním území, tak, jak je popisují zprávy o zemi původu, ve spojitosti se stěžovatelem uváděnými skutečnostmi, není vyloučeno, že by stěžovatel mohl splňovat zákonné předpoklady pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pro tento předpoklad hovoří především rozsáhlá diskriminační politika vůči občanům palestinské národnosti izraelskými bezpečnostními složkami a vládními orgány, na kterou zprávy, jež jsou součástí správního spisu, odkazují. Jako problematické se může jevit zejména podrobování palestinských zadržovaných osob mučení a jinému špatnému zacházení, nezdůvodněná a opakovaně prodlužovaná správní vazba Palestinců ze strany státních orgánů Izraele a omezení možnosti Palestinců domáhat se ochrany lidských práv v případě jejich porušení příslušníky izraelských bezpečnostních sborů a vládních orgánů. Ve světle zpráv o zemi původu stěžovatele nelze ani zcela vyloučit, že stěžovatele v místě jeho

pokračování

bydliště izraelské orgány skutečně hledaly s úmyslem jej zadržet a pro tento účel předvolaly taktéž stěžovatelovy přátele.

[22] Nejvyšší správní soud musí vzhledem k výše uvedenému přisvědčit stěžovatelově námitce, že nebyl přesně a úplně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. zjištěný stav věci byl nesprávně vyhodnocen; nelze především souhlasit s tím, že stěžovatel neuvedl žádná nová tvrzení oproti první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V novém řízení by měl žalovaný opakovanou žádost stěžovatele posuzovat meritorně, přičemž by se měl zaměřit na přesné zjištění skutkového stavu, především vedením pohovoru se stěžovatelem a objasněním tvrzených výsledků stěžovatelových přátel ze strany izraelské tajné služby, zejména jací přátelé byli vyslýcháni a co bylo předmětem výsledků.

[23] Zprávy o zemi původu stěžovatele, které si správní orgán pro své rozhodnutí opatřil, lze podle Nejvyššího správního soudu považovat za aktuální a dostačující. Problém lze však spatřovat v jejich interpretaci, a to jak žalovaným, tak krajským soudem, která byla dle Nejvyššího správního soudu chybná a nereflektovala skutkový stav uváděný v obou stěžovatelových žádostech o udělení mezinárodní ochrany.

[24] Ačkoliv je stěžovatel přesvědčen, že je u něj dán důvod pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že o humanitárním azylu správní orgán rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003).

[25] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek krajského soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Protože zjištěnou nezákonností je ovšem zatíženo již i napadené rozhodnutí žalovaného a důvod pro jeho zrušení zde byl dán již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud věc nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, nýbrž zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 a § 110 odst. 2 s. ř. s.).

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[28] Procesně úspěšný stěžovatel byl v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil právní zástupce stěžovatele dva úkony právní služby: převzetí a příprava

právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil tři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se o konečnou výši jeho odměny. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta 30 dnů.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Lenka Matyášová  
předsedkyně senátu